

Gudstjeneste i Skævinge Kirke

den 1. januar 2017

Kirkedag: Nytårsdag/A

Tekst: 1 Mos 12,1-3; Gal 3,23-26; Luk 2,21

Salmer:

SK: 712 * 716 * 717 * 56 * 58,1 * 719

”To be or not to be” siger Hamlet i Shakespeares stykke af samme navn. ”At være eller ikke at være” Denne sætning vil jeg godt bruge i dag i en ganske bestemt drejning. *At være eller at blive*. Jeg tillader mig denne drejning, fordi *at blive* netop også er *ikke at være*. Og nu er det lige før, det begynder at gå i selvsving, så lad os holde fast i fokus: At være eller at blive.

Nytårsdag er 8. dagen efter juleaften. Derfor er evangeliet til denne dag omskærelse og navngivning af Jesus, hvilket efter jødisk skik og lov skulle ske på 8. dagen.

Lidt hurtigt læst er evangelieteksten nemt blot en konstatering af begivenheder. Men standser vi lige lidt op ved den, så siges der faktisk en hel del i teksten. Barnet skulle omskæres, lige som alle andre drengbørn i folket, og efter den lov, der holdt dette folk sammen og holdt det sammen med Gud. Og drengen bliver også kædet sammen med Gud, idet hans navn er meddelt fra Himlen, ved en engel, før han blev undfanget i Marias liv. Han er Guds Søn, og han er Menneskesønnen, han er født ind i et folk med en kultur (troen og loven osv). Hans navn er Jesus, som betyder Herren frelser.

Det betyder, at i en evangelietekst, der umiddelbart forekommer blot at være en faktuel meddelelse, der meddeles os, at i Jesus samles og mødes himmel og jord, lov og

evangelium, individet og kollektivet. Mødes i det barn, der er Jesus.

For mig er det vigtigt, at Jesus **er** Jesus, og ikke at han skal **blive** til Jesus. Også barnet Jesus **er** Frelseren. Frelseren er ikke noget han først **bliver** senere.

Jeg havde engang en dåbssamtale med et forældrepar, og vi kom til at tale lidt mere om barnets navn, end i så mange andre lignende dåbssamtaler. Og disse forældre havde ikke fundet noget navn til drengen før fødslen. De begrundede det med, at det ville de først begynde at overveje, når de havde set, hvem han er.

Jeg har også haft dåbsbørn, hvis navn er begrundet med, at det også kan siges på engelsk, og hvis barnet nu bliver en verdensborger, så er navnet ikke til ulempe. Det barn har fået et navn efter, hvad det måske skal blive.

Nu vil det være meget uretfærdigt, og meget lemfældig omgang med statistik og forældres begrundelser for navnevalg til deres børn, at bruge disse eksempler til at sige, at nogle børn får lov at være, mens andre skal blive. Men jeg vil godt bruge det i dag som et billede på, at vi meget ofte og meget hurtigt i livet tænker på *at blive*, og ikke så meget på *at være*.

Og når det handler om livet, så kan vi jo heller ikke lade være med at tænke på, hvad vi skal blive til, hvad tiden vil bringe. Og i den sammenhæng er nytår for mange en oplagt lejlighed til at gøre status og sætte nye mål. Allerede blot nogle få timer inde i det nye år, er vi allerede langt inde i det med tanke for alt det, vi skal i næste uge og måned, i håb og forventning om det, vi tror vil ske, eller i frygt og angst for det, vi frygter vil ske.

Men i bund og grund, så bringer tiden ingen ting, ikke andet end tid. Det, som kommer til os, er det, vi og andre putter i tiden. Om 2017 bliver et godt nyt år eller et dårligt, afhænger ikke af, om 2017 er fyldt af god eller dårlig tid; men af, om vi og vore omgivelser fylder godt eller dårligt i tiden.

Men netop med målsætninger for hvad vi skal blive, hvad der skal ske, så har jeg læst flere steder, at det faktisk slet ikke er så udbredt mere med nytårsfortsætter som det tidligere har været. Det går ned ad bakke med dem, og dels fordi vi ikke overholder dem alligevel, der skal større motivation end et kalenderskifte til, dels fordi vi hele tiden i vores jagt på *at blive* sætter nye og atter nye mål for vores bliven, og når vi er nået frem til *at være*, hvad vi *vilde blive*, så kommer der bare nye mål for *at blive til*..

Men der er et sted, hvor det dels ikke er nødvendigt at fokusere på at blive, men på at være, og hvor det ligefrem er skadeligt at fokusere på at blive i stedet for at hvile i at være. Og her skal vi tilbage til evangeliet, og vi skal tilbage til epistlen fra Galaterbrevet.

Vi skal fokusere på, at Jesus-barnet **er** Frelseren! Han skal ikke først blive Frelseren. Vi skal i epistlen fokusere på Paulus' ord: "For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus." *For I er...*

Indtil Kristus, var det loven, der bandt folk og mennesker sammen, eller skilte, når mennesker ikke overholdt loven. Det gælder ikke længere. Gud og mennesker bindes sammen i Kristus Jesus, i troen på, at han er Frelseren fra Gud. I troen på Jesus som Guds Søn er vi arvinger til Guds herlighed og velsignelser på lige fod med Abraham. Og det **er** vi, fordi det siger Gud selv i sine løfter. Troen og ikke gerningerne gør os til

Guds børn. Evangeliet og ikke loven knytter os til Gud. Derfor **er** vi Guds børn. Derfor **er** vi i frelsens velsignelse.

Det sætter sig også spor i nadverritualet her hos os. I bortsendelsesordene, som normalt først lyder efter sidste bord, undtagen på de store helligdage og i dag, der siges det til os, at vi **har** hans nåde og tilgivelse. Jesus tilgiver os ikke først, når vi har angret og bekendt nok, eller når vi tror nok og er fromme nok. Tilgivelse og nåde er bragt ind i denne verden med Frelseren. Det er noget, der **er**, og vi **har** det, når vi tager imod det. Som loven er, er også evangeliet, og det er i evangeliet, at vi ser, at vi **er** Guds børn.

Derfor vil jeg også tillade mig at opfordre til nye målsætninger, eller så lad os kalde dem nytårsfortsætter, selv om de tilsyneladende er ved at gå af mode, i hvert tilfælde jf. visse artikler i aviserne.

2017 er også reformationsjubilæum. Og reformationen havde en masse sidegevinster med konsekvenser langt ud i samfundet. Men kernen og det mest centrale og afgørende nye, Luther opdagede, var, at mennesker bliver frelst i tro og ikke i gerninger. Men det er også vigtigt, at vi i den sammenhæng er klar over, at vi bliver ikke frelst, fordi vi tror til en vis grad, eller fordi troen har en vis synlighed eller udstrækning i vores daglige livsførelse. Man bliver altså ikke frelst grundet megen kirkegang og bibellæsning. Og dog, det gør jeg! – og det kommer jeg tilbage til om et lille øjeblik.

Men afgørende er det først at få sagt, at vi bliver frelst i tro, fordi vores tro er rettet mod Jesus som Guds Søn, Frelseren. Vi frelses i troen på ham vi tror på. Det er ikke troen, som en

gerning, men troens indhold, Jesus, der er vores frelsesgrundlag.

Og så til det med at blive frelst ved kirkegang og bibellæsning, for mit vedkommende. Kirkegang, altså gudstjeneste – og i det hele taget kirkelige aktiviteter og bibellæsning, er med til at fastholde min tro på Jesus. Derfor er kirkegang og bibellæsning med til at holde mig i troen. For mit vedkommende gælder det, at havde jeg ikke det, som det så højtideligt hedder i trosbekendelsen, de helliges fællesskab, så vil der være alt for meget i min hverdag, som vil ødelægge min tro, fjerne fokus for min tro. Og resultatet ville nemt blive for mig, at jeg ville begynde at fokusere på at blive, blive et bedre menneske, blive en bedre troende for at kunne blive et Guds barn. Men når jeg forsøger at blive et Guds barn, så ender jeg faktisk med *ikke* at være, not to be. Jeg ender med at blive et lovens barn. Derfor har jeg brug for at være, to be. Jeg har brug for at fastholdes i, at Jesus **er** Frelseren, og i ham **har** jeg nåde og tilgivelse, og i troen på ham **er** jeg et Guds barn, et evangeliets barn.

Derfor vil jeg altid opfordre til at have målsætning for kirkegang og bibellæsning. For at fastholdes. Og for at beriges i kendskabet til vor himmelske far og til den arv, vi **har** i kraft af hans løfter.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen